

Список використаної літератури:

1. Case of Casado Coca v. Spain. 24 Feb. 1994. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf?library=ECHR&id=0019428_4&filename=CASE%20OF%20CASADO%20COCA%20v.%20SPAIN%20-%20\[Russian%20Translation\].pdf](https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf?library=ECHR&id=0019428_4&filename=CASE%20OF%20CASADO%20COCA%20v.%20SPAIN%20-%20[Russian%20Translation].pdf) (date of the application 25.07.2018).

2. Бірюкова А. Реклама адвокатської діяльності як прояв впливу процесу глобалізації. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 8. С. 202-206.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент **Свида Олексій Георгійович**

Дерачиць Н.О., Пасіка Л.Ю.

*студентки 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ГОНОРАР АДВОКАТА: ОСОБЛИВОСТІ ОБЧИСЛЕННЯ

Гонорар – єдина належна форма отримання адвокатом винагороди за здійснення ним юридичних послуг, що повинен відповідати таким вимогам: бути законним за формою і порядком внесення та розумно обґрунтованим за розміром.

Розмір гонорару визначається за погодженням адвоката з клієнтом. Адвокат має право у розумних межах визначати розмір гонорару, виходячи із власних міркувань. Зазвичай основним критерієм розміру гонорару виступають складність справи, кваліфікація, досвід, завантаженість адвоката та інші обставини. Враховуючи те, що суд не має права змінювати і втручатися у правовідносини адвоката та його клієнта, тому розмір гонорару може бути змінений лише за їх взаємною домовленістю [2].

Розмір гонорару безпосередньо за надану юридичну послугу залежить від обраного клієнтом порядку обчислення гонорару, що може здійснюватися у таких формах: 1) фіксований розмір – характеризується тим, що розмір гонорару визначається за кожну надану адвокатом юридичну послугу. Це може бути підготовка позову, написання клопотання або скарги. Найбільш доцільним застосування даної форми є у тих випадках, коли можна орієнтовно визначити скільки часу потрібно витратити для надання юридичної послуги; 2) погодинна оплата – зазвичай використовується у тих випадках, коли виходячи з обставин справи складно визначити скільки потрібно витратити часу на захист або представництво у певній справ.

Найчастіше дану форму застосовують у справах, що мають обмежений бюджет. Оскільки клієнт у даному випадку матиме можливість оплачувати послуги адвоката періодичними платежами; 3) комбінований порядок оплати – характеризується тим, що клієнт сплачує адвокату фіксований розмір гонорару за окремо надану юридичну послугу із визначенням розміру погодинної оплати юридичної послуги за додаткові послуги, які не визначені договором про надання правової допомоги.

Сьогодні в Україні гострою темою дискусії правників та вчених виступає питання «гонорару успіху» адвоката за надану правову допомогу. Наріжними, зокрема, є питання: «Яка правова природа «гонорару успіху?», «Чи можна включити його до судових витрат?», «Чи законодавчо захищений сам правник від недобросовісного клієнта?». ЄСПЛ трактує «гонорар успіху» як домовленість, відповідно до якої клієнт зобов'язується виплатити адвокату як винагороду певний відсоток від присудженої йому судом грошової суми, якщо рішення буде на користь клієнта (справа «Іатрідіс проти Греції») [1].

Виникає дві сторони медалі: з однієї, адвокат повинен бути замотивованим на кінцевий результат справи, але з іншої – він не може обіцяти позитивне вирішення справи клієнта, оскільки він не є суддею і не може замінити собою судовий орган. Безсумнівним також є те, що клієнт за даної схеми оплати може відчувати себе абсолютно захищеним оскільки оплату наданих послуг йому необхідно буде здійснити тільки у випадку отримання позитивного результату.

Для клієнта гонорар успіху цікавий також тим, що у більшості випадків є ледь не єдиним способом стимулювання залученого адвоката прагнути до максимальної самовіддачі і до вирішення проблемного питання з максимальним урахуванням інтересів та побажань клієнта. В той же час, якщо адвокат працює за «гонорар успіху» він зацікавлений брати тільки завідомо виграшні справи, не витрачаючи час на програшні чи сумнівні справи, тоді як деякі справи потребують детального вивчення, перш ніж винести судження про шанси на успіх.

Численним ризикам піддаються юридичні компанії, оскільки існує ймовірність взагалі не отримати гонорар, зіткнувшись з недобросовісністю клієнта. Разом з тим, виплата захисникам так званих гонорарів успіху є загальноприйнятою практикою і широко застосовується (з певними обмеженнями) у таких країнах як США, Великобританія, Австралія і Канада. «Гонорар успіху» у США застосовується у справах про відшкодування шкоди фізичній особі, медичній халатності, компенсації шкоди завданої працівникам. Незважаючи на те, що потерпілі не будуть оплачувати «гонорар успіху», якщо справу програно, він у будь-якому випадку повинен покрити витрати адвоката. До таких відноситься витрати, понесені адвокатом в результаті проведення розслідування чи збору показань свідків, поштові й транспортні витрати. Загальний розмір «гонорару успіху» становить

33% від ціни позову. В деяких штатах суми можуть відрізнятись, однак, питання розумності розміру винагороду також має місце. Варто відмітити, що застосування гонорару успіху заборонено у сімейних та кримінальних справах.

Очевидним є те, що заборона на отримання винагороди в залежності від результату справи сприятиме численним випадкам виплати адвокатам «неофіційного» гонорару. Що у свою чергу призведе до приховування сум від оподаткування, застосування різних способів легалізації отриманих доходів, а також до інших дій, що направлені на обхід встановленої заборони, як з боку адвокатів, так і з боку клієнтів.

Список використаної літератури:

1. Іатрідіс проти Греції (Iatridis v. Greece): Рішення Європейського суду з прав людини. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_363.

2. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05 липня 2012 р. No5076-VI. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент ***Храпенко Олена Олегівна***

Джуманюк В.В.

студент 4-го курсу Інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ЗЛОВЖИВАННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИМИ ПРАВАМИ АДВОКАТОМ: МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ТА ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ

Міжнародні та вітчизняні нормотворці визначають право особи на справедливий суд, як невід'ємний елемент правової держави. Законодавство України надає особі можливість здійснювати захист своїх прав у суді представником, а роль представника найчастіше виконує адвокат. Питання зловживання процесуальними правами адвокатом – це встановлення межі між правомірним використанням правових інструментів для максимального захисту клієнта та недобросовісним виконанням обов'язків адвоката з метою унеможливити справедливе вирішення справи судом.

Процесуальні кодекси не містять дефініції такому поняттю як «зловживання процесуальними правами», а тому слід звернути увагу на визначення, що надають науковці та суди.